

[Carsten Raft.]

hver Station. Politisk tilhører de Lyngby—Amager-Kredsen, der gaar fra Udkanten af Klampenborg til Udkanten af Rungsted. Kommunalt tilhører de Søllerød Kommune, der har nøjagtigt den samme Udstrækning. Den københavnske Telefontarif gaar ogsaa igennem hele Kommunen og Kredsen, tager Vedbæk og Trørød med, men standser ved Rungsted.

Kun en eneste offentlig Institution, Postvæsenet, nægter fanatisk at følge de naturlige Opdelinger, der er sket, og fastholder Provinstariffen for de to Bebyggelser, til Trods for at alle de Lokaliteter, som Bebyggelserne er i Forbindelse med, for længst har faaet københavnsk Tarif. Publikum regner som en Selvfølge med, at der er københavnsk Tarif, og de er efter alle ydre Kendemærker berettigede til det. Resultatet er, at Vedbæk Postkontor vistnok har Landets største Strafportoprocent. Det fortælles, at der aarligt betales 1 000 Kr. i Strafporto ved Vedbæk Postkontor, og da den betales i Toører og Femører, vil det sige, at 30 000 Gange aarlig ulejlighes Postvæsenet, Postbudene og Publikum paa Grund af denne Urimelighed. Nu kan Postvæsenet selvfølgelig hævde, at den Slags Zoneinddeling maa ske efter et Skøn, og der er jo Grænser for, hvor langt man kan komme ud. Men den Grænse er sat. Den gaar ved Københavns Amts Grænse, og det er fuldkommen absurd, at Postvæsenet alene vil have Zonegrænse tværs igennem Kreds og Amt og Kommune. Jeg beder den højtærede Minister for offentlige Arbejder undersøge Spørgsmaalet og træffe en Afgørelse, der er til Gavn for Postvæsenets Kunder.

Det andet lokale Spørgsmaal omhandler en Statsbanetarif. „Paa Fodtur med D. S. B.“ — saadan omtrent lyder vist et af Statsbanernes Reklameslogans. Det betyder, at man tager Tur—Returbillet f. Eks. til Vedbæk, spadserer til Holte og tager hjem med Nordbanen for de samme Penge. Nu er det selvfølgelig ikke for at støtte Fodsporten, at Statsbanerne gør saadan noget, men for at yde sit Publikum Service. Det mærkelige er, at den Service, der tilfalder den lille og tilfældige Kunde, Billetkøberen, ydes ikke den store og faste Kunde, Aarskortkøberen. Og de Hundreder af faste Statsbanekunder, der bor i Trørød og Vedbæk, har god Brug for den Service. Deres nærmeste Station er Vedbæk, men Kommunens Residensstad er Holte; der ligger Raadhuset, Gymnasiet og alle de Institutioner, de nu og da er nødt til at søge. Vil de den Vej, maa de betale særskilt Billet. Resultatet er, som det altid er, naar

en offentlig Institution fastholder en urimelig Takstordning, at Institutionen sætter Penge til. Kunderne engagerer sig fast med Holte Station; der er en billigere Tarif, og der er hyppigere Toggang, og saa er det Rutebilerne, der tjener Pengene.

Det besynderligste ved hele Historien er, at var det ikke den helt store Kunde, men en Smule mindre Kunde, som blot havde Kort til Skodsborg, kunde han frit køre med Nord- og Kystbanen, som han har Lyst til. Princippet synes altsaa at være: jo større Betaling, jo større Kunde, des ringere Vare, des ringere Service. Jeg forstaar det ikke, og de lokale Organisationer forstaar det ikke. De har belejret Trafikministeriet igennem mange Aar, og nu beder jeg den højtærede Minister for offentlige Arbejder undersøge Sagen og se, om han ikke ogsaa kan se, som vi andre, at det ser ret tosset ud helt igennem.

Det lovtekniske Spørgsmaal angaar Funktionærloven. Det er nu tredie Gang, jeg beder den højtærede Socialminister skaffe Orden paa dette Omraade. For de Hundredtusinder, Loven omfatter, er der stadig Usikkerhed. For Juristerne derimod er den et Eldorado. De juridiske Tidsskrifter har allerede givet Meddelelse om et halvt Hundrede principielle Domme i saadanne Sager, og selvfølgelig er Rets sagernes Tal meget større. Usikkerheden samler sig om de Ændringer, Regeringspartierne i Udvalget flikkede sammen uden den ministerielle Sagkundskaabs Hjælp. Under Finanslovdebatten forrige Aar erkendte Ministeren, at Loven ikke er klar, og han erklærede sig villig til en Revision, hvis Spørgsmaalet rejstes af de Partier, der har stemt for Loven. Mit Parti begærede omgaaende Revision, men alligevel skete der ikke noget Vinteren igennem. Da vi spurgte om Foraaret, svarede Ministeren, at eet Parti var skam ikke nok, der skulde komme Krav fra alle de Partier, der stemte for Loven. Øjeblikkelig meldte Venstre sig, men endnu er der ikke sket noget. Jeg ved ikke, om jeg skal være Indpisker for Regeringspartierne og sammen med dem gøre Knæfald for Regeringen. Jeg ved ikke, om jeg skal have fat paa Kommunisterne, som ogsaa stemte for Loven. Jeg synes ærligt talt, at nu kunde Spøgen godt have en Ende. Det er Socialministeren, der har Ansvar for den daarlige Lov. Det er under hans administrative Omraade, Loven udøves. Han ved, at den ved sin Uklarhed og Usikkerhed er til Gene for de over Hundredtusinde, den omfatter. Han ved, at der spildes Penge og Tid paa meningsløse